

Capitolul 9

Trâmbitele 5 și 6

Ultimul verset din capitolul 8 precum și cel din 9:13 ne arată cu claritate că trâmbițele sunt cataclisme consecutive și deci nu realități istorice continue. Capitolul 9 în ansamblul său întărește ideea că trâmbițele se referă la cataclisme globale consecutive din vremea sfârșitului. Dacă trâmbițele 1-4 sunt îndreptate împotriva creației, trâmbițele 5-6 sunt îndreptate direct asupra oamenilor. Lațul se strânge și judecata finală este aproape. Acesta este mesajul pe care Domnul îl trimite prin aceste cataclisme globale. Și dacă trâmbițele/cataclismele 1-4 sunt mediate în principal de îngeri, cataclismele îndreptate direct împotriva oamenilor sunt mediate în principal de lumile demonice. Într-adevăr trâmbița 5 deschide fântâna Adâncului. Avem toate motivele să credem că este vorba de lumile demonice și nu de lăcuste sau animale ciudate. Acestea ies din Adânc și au peste ele pe Îngerul Adâncului. Ele vatămă doar oamenii și nu se ating deloc de creație. Vice-regele creației, omul, este luat în vizor. Poate este vorba de o pandemie chinuitoare dar neletală. Chinul e groaznic. Oamenii vor căuta moartea dar nu o vor găsi. Acesta este de fapt un mare har. Ei degustă chinurile eterne din iad dar având încă posibilitatea căinței și a mântuirii. Vestea bună este că această urgie NU îi poate atinge pe cei ce au pe frunte pecetea lui Dumnezeu. Iată un nou argument că cei 144.000 se referă la Biserica credincioasă în ansamblul ei și nu la 144.000 de evrei. Iată că pecetea de pe frunte oferă și o protecție fizică și nu doar una spirituală. Însă doar la această urgie se precizează că cei 144.000 sunt protejați. E posibil ca celelalte urgii să îi afecteze. Dar în cadrul trâmbiței 5, cei credincioși vor reprezenta un Gosen real și vor fi o mărturie vie față de ceilalți oameni devastați de chin și durere.

Lumile demonice sunt prezentate ca niște lăcuste gigant. Și o mare cantitate de text este alocată descrierii acestor lăcuste ciudate. Se evidențiază ferocitatea lor, cruzimea lor, puterea lor, lipsa lor totală de milă. Acestea sunt foarte bine organizate și au deasupra lor un Înger care le conduce care pe evreiește se cheamă Abadon (adânc) și pe grecește Apolion (distrugere). Ne aducem aminte de urgia lăcustelor din Egipt. Dar ne aducem aminte și de invazia de lăcuste prezentată în cartea Ioel. Într-adevăr descrierea din Apocalipsa a lăcustelor e inspirată de descrierea din cartea Ioel. În Ioel invazia de lăcuste care distruge câmpurile e urmată se pare de o invazie armată la fel de distrugătoare. Ne aducem aminte din Ioel faptul că invazia de LĂCUSTE anunță că sfârșitul este aproape. Poate din această pricină trâmbița 5 e prezentată tot sub forma unei invazii de lăcuste, și anume pentru a ne arăta că această trâmbiță anunță faptul că ziua Domnului este foarte aproape!

După cum vom vedea și la finalul capitolului, înmulțirea păcatului pe pământ generează această invazie din Adânc. Prima vinovăție a oamenilor menționată în versetul 20 este aceea că se închină dracilor. Practic Dumnezeu își retrage mâna harului Său protector și omul este lăsat pe mâna celui cărui i se închină, pe mâna stăpânului pe care l-a ales. Și lumile demonice urăsc rasa umană și doresc să-i aducă doar chin și distrugere. Este o atenționare pentru întreaga omenire că închinare lor e greșită și că nu le aduce protecția pe care o caută, ba dimpotrivă. Trâmbița 5 ascunde

un mare har și anume că moartea e ținută de o parte. Trâmbița 6 nu mai cunoaște acest har. Trâmbița 6 are drept scop nimicirea unei treimi din oameni. Distrugerea e mediată tot de lumile demonice. Oștirea demonilor numără 200 de milioane și este condusă de această dată de cei 4 îngeri legați la râul Eufrat. Iată că acum lumile demonice nu mai vin din Adânc ci de la suprafața pământului, de la râul Eufrat. Versetul 15 este foarte important. El ne relatează că cei 4 îngeri stau gata pentru ceasul, ziua, luna și anul acela ca să omoare a treia parte din oameni. Deci e cât se poate de clar că se vizează un eveniment istoric precis și nu o realitate continuă. De ce la râul Eufrat? Nu știm exact. Dar știm că de acolo, din Nordul Israelului, din zona râului Eufrat au venit dușmanii poporului evreu (și anume Imperiul Asirian și apoi cel Babilonian) și au nimicit mai întâi Samaria și apoi Ierusalimul. Poate este vreo legătură cu acest aspect. În Apocalipsa 16:12 potirul al 6-lea este vărsat tot peste Eufrat ca să fie pregătită calea împăraților care au să vină din răsărit. În Apocalipsa 16 e vorba de un război, se pare că împotriva lui Israel, și deci are logică ca totul să pornească tot de la Eufrat. În Apocalipsa 9 însă nu știm sigur dacă e vorba tot de un război. Și obiectul distrugerii nu este Israelul, ci o treime din omenire. Dacă la trâmbița 5 lumile demonice erau descrise ca niște lăcuste-scorpion gigant, acum sunt descrise ca niște cai și călăreți. Și iarăși se insistă pe descrierea lor. Descrierea lor în parte seamănă cu cea a lăcustelor, în parte diferă.

Nu știm exact cum anume va fi omorâtă o treime din omenire. Dar înțelegem că se va întâmpla într-un timp scurt, și într-un mod șocant. Ne îngrozim la gândul că mai bine de 2 miliarde de oameni vor muri într-o perioadă scurtă de timp. Practic toate familiile pământului vor fi lovite și, ca și în Egipt, va fi doliu și bocet în fiecare casă. Moarte prin foc, fum și pucioasă. Aceasta e imaginea pe care o vede Ioan. Dar ce se va întâmpla practic pe pământ, nu știm. Dar e posibil, ca la fel ca în cazul urgiei 10 din Egipt, să fie vorba de morți subite, neașteptate și aparent inexplicabile. Acest șoc al morții generalizat e menit să trezească omenirea care mai rămâne în viață. Idolii lumii nu au putut oferi protecție nici asupra sănătății omenirii (trâmbița 5) dar nici asupra vieții acesteia (trâmbița 6). Mesajul este clar: Creatorul e cuprins de o mare mânie și judecata finală este aproape.

Versetele 20-21 sunt cele mai importante din acest pasaj. Ele ne descoperă rolul și scopul acestor urgii. Dumnezeu își propune ca întreaga omenire să fie adusă la pocăință și să evite judecata finală. Dar din păcate cei care rămân în viață nu se pocăiesc. Aceasta NU înseamnă că nimeni nu se pocăiește. Credem, sperăm că unii se vor pocăi. Dar omenirea ca întreg nu se va căi. Se va încăpățâna și se va împietri ca Faraon de altădată. Un adevăr trist. Iată că Biserica nu va reuși să realizeze trezirea spirituală a națiunilor. Lucrul acesta îl va face în schimb Israelul în mia de ani. Biserica are soarta lui Ieremia sau a lui Ezechiel. Neamurile vor respinge mărturia Bisericii și națiunile vor rămâne împietrite. Dar încercarea lui Dumnezeu de a le trezi este cât se poate de reală. Aceasta înseamnă că neamurile au o șansă reală ca prin Biserică și prin mărturia cataclismelor aduse de Dumnezeu să fie aduse la pocăință. Dar pur și simplu vor ALEGE să respingă pocăința și să se împietrească în continuare. Dar măcar că știe dinainte acest lucru, Dumnezeu se comportă ca și cum nu ar ști și investește enorm pentru a da neamurilor o șansă reală la pocăință! Spuneam că omenirea ca întreg nu se va căi. Dar sperăm că unii oameni se vor întoarce la Dumnezeu în urma acestor urgii. Vor fi ei mulți sau puțini? Faptul că NU sunt menționați de text ne sugerează că, din păcate, este vorba de puțini oameni care vor răspunde chemării divine.

